

[Anne Grete Holmsgård]

teatertraditionen, hvis man f.eks. ser på det utrolig varierede musikliv, der er på Cuba, er det indlysende at prøve at gå i gang dér. Jeg mener, at Danmark i al almindelighed ville kunne høste megen inspiration ved at have en kulturaftale med et land som Cuba, en kulturaftale, som da forhåbentlig ikke skulle blive den sidste, man indgår med andre lande.

Jeg går ud fra, man også har gjort sig nogle lignende overvejelser i forbindelse med de øvrige kulturaftaler, man har. Egypten, Israel og Kina var, så vidt jeg husker, de tre, udenrigsministeren nævnte. Jeg kan ikke se, hvis man laver en sammenligning, at cubansk kultur skulle være mindre værdifuld at have kontakt til igennem en officiel aftale end egyptisk kultur – eller israelsk kultur for den sags skyld, som jo er et relativt nyt fænomen, må man sige, al den stund staten først blev oprettet i 1948 – eller kinesisk kultur.

Og så vil jeg da gerne sige både til udenrigsministeren og til hr. Fischer, at hvis det, der ligger de to så meget på sinde, er det, de kalder det autoritære styre eller de bureaukratiske, stivnede strukturer – det var vist noget i den retning, udenrigsministeren formulerede det – så kunne man jo også overveje, om det netop ikke var en metode til at medvirke til at nedbryde dem, at man indgik en kulturaftale. Eller som hr. Stinus fremhævede det: hvis man mener det alvorligt, at man synes, det er uheldigt, at Cuba er så afhængig af Sovjetunionen, som landet rent faktisk er, så var det vel rimeligt, at man gik ind og prøvede at modvirke det gennem forskellige former for aftaler, herunder en kulturaftale.

De argumenter, jeg har hørt fra borgerlige partiers side, jeg vil sige mest fra hr. Fischers side, synes jeg derfor i høj grad har været præget af det, de selv frasiger sig, nemlig ideologiske overtoner, så det klodser.

Kofod-Svendsen (KrF):

Mit parti er positivt over for kulturaftaler, og vi er da også positive over for, at man vurderer, om der er nye lande, vi skal indgå kulturaftaler med, men så mener vi rigtigt nok, at det må ske ud fra en samlet vurdering. Hvorfor skal det netop være dette land og ikke dette land?

Jeg synes ikke, at forslagsstillerne er kommet med denne grundige analyse. Man slår ned på et enkelt land og siger: det land skal vi nu indgå kulturaftale med. Men at det skulle være Cuba fremfor 5 eller 10 andre lande, man skulle prioritere højest, er der ikke leveret nogen overbevisende argumentation for, og det betyder, at vi ikke tilslutter os forslaget, som det er fremsat her.

Men det betyder ikke, at vi afviser at have kulturaftaler med folk og lande, hvis politiske systemer er forskellige fra vores, og jeg mener også, udenrigsministeren på glimrende vis har redegjort for i sin redegørelse, at vi har kulturaftale med det og det land. Lad os få en samlet vurdering af kulturaftalepolitikken. Det må være det, det handler om, og ikke bare efter et hovsa-princip at udpege et enkelt land.

Poulsgaard (FP):

Sig mig, hvem du omgås, og jeg skal sige dig, hvem du er. Det er en gammel talemåde, og nu ønsker altså den socialistiske fløj her i folketinget, at vi skal indgå kulturaftale med Cuba, et af de lande, der mest træder menneskeværddighed under fode. Det er de partier, der vil stå som kulturens forkæmpere her i landet. A sajer walbekom! Hvorfor i himlens navn kunne man ikke lige så godt vedtage et forslag til folketingsbeslutning om at indgå kulturaftaler med oberst Gadaffi i Libyen f.eks. Vi kunne indgå aftale med Sydafrika eller med Afghanistan, for der er jo ikke en døjt forskel på den måde, hvorpå man undertrykker mennesker og menneskerettigheder i Cuba og disse steder. Jeg var så naiv, at jeg troede, kultur var noget med, at man viser respekt for andre og for mindretal, og at man behandler forskellige outsidergrupper ordentligt, og intet af dette kan man sige Cuba gør, men alligevel skal vi belemres med et forslag af denne karakter.

Riishøj (SF):

Først tak for den positive holdning til forslaget, som er udtrykt af et flertal i folketinget. Jeg skal først understrege, at det ikke har været et ønske at fremsætte forslaget; i den henvendelse til kulturministeren, som er omtalt i beslutningsforslaget, udtales der jo udtrykkeligt ønske om, at man skulle klare denne sag gennem en personlig henvendelse, så